

Sat Sandesh

2024. december ♦ 57. ÉVFOLYAM ♦ 12. SZÁM

Tartalomjegyzék

2	A szívek egyesülése	<i>Sant Rajinder Singh</i>
12	Ne felejtsd el Őt!	<i>Sant Kirpal Singh</i>
22	Vigyél át az élet viharos tengerén!	<i>Sant Darshan Singh</i>
26	<i>Spiritualitás a mindennapokban</i> A gondolatvibrációk hatalma	<i>Sant Kirpal Singh</i>
29	<i>Történetek</i> Ki Isten igazi szeretője? Önzetlen adakozás	<i>Sant Rajinder Singh</i> <i>Sant Rajinder Singh</i>
32	<i>Gyermekoldalak</i> Határozzuk meg a célunkat! Mióta van csillag a karácsonyfa csúcsán?	<i>Sant Rajinder Singh</i> <i>Mentovics Eva</i>

Igazság Üzenete

A Sat Sandesh havonta megjelenő magyar nyelvű folyóirat, amelyet a Sawan Kirpal Publications USA engedélyével az SKRM Magyarországi Közössége ad ki. A folyóirat kiadásának célja: Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan Singh és az őket megelőző Mesterek tanításának közzététele. Készült a Sant Mat Alapítvány támogatásával.

ISSN: 1217-6176

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

A SZÍVEK EGYESÜLÉSE

A spiritualitás útja az, amelyet járva beteljesül az élet célja. Sant Kirpal Singh és Sant Darshan Singh előadásai ennek az útnak a mélységeit tárták fel előttünk. E két nagy Mester Hazur Baba Sawan Singh beavatottja, tanítványa volt, és mindhárman azt kívánták, hogy sikerüljön valóra váltanunk a földi küldetésünk célját. Sant Kirpal Singh ismételten kihangsúlyozta: „Amit egy ember meg tud tenni, arra egy másik is képes.” Isten felismerése, a találkozás és az egyesülés Ővele – az erre törekvés legyen az életünk rész! Az emberi születéssel jogot szereztünk ennek a célnak a megvalósítására. Amikor Isten megáldott bennünket a mostani életünk ajándékával, az Ővele való egység eléréséhez szükséges összes előfeltételt meg-

kaptuk. Rajtunk múlik, hogy ezeket a legnagyobb javunkra fordítjuk-e.

Mindannyian rendelkezünk a shiv netrával, a harmadik szemmel. Ha ez zárt marad, akkor olyan lesz a helyzetünk, amilyenre Hazur gyakran hivatkozott a sat-sangjain. Azt kérdezte, hogyha valaki betegen orvoshoz fordul, majd a kapott gyógyszert nem veszi be, hanem a szekrényben tartja, mi okból reménykedhetne a gyógyulásában? Arra van szükségünk, hogy a spirituális szemünk megnyíljon. Az isteniség kincsestára ott van bennünk. Amíg a tizedik kapu zárt, folyamatosan kóborlunk ebben a világban. Nem vagyunk képesek rálelni a valóságra, bár az körülvesz bennünket. Sant Darshan Singh a verseiben kevés szóval is nagyon világosan tárja fel

előttünk az ide vezető ösvényt. Kiemeli, hogy mennyire különleges az emberi lény földi küldetése. Isten azt akarja, hogy rátaláljunk. Tudja, hogy beleragadtunk az illúziók mocsarába, ezért kiutat mutat számunkra, hogy sikerüljön célba jutnunk.

Amikor egy ember megérkezik ebbe a világba, azt különféle színekben látja. Számtalan olyan dolog van, amit elkezdünk észlelni magunk körül, többek között a folyókat és a tengereket is. Ha a vízparton üldögélünk, akár órákig figyeljük, ahogy az első fodrot követi a második, a harmadik. Élvezük a tarajos hullámok játékát. A napfelkelte és a naplemente, éjjelente pedig a csillagok, a különleges csillagképek szépséges látványa ragadja magával a figyelmünket. Egy hegytetőről széttekintve is bámulatos panorámában gyönyörködhetünk, főleg Kashmirban vagy Svájcban. Az itteni hegyek, tájak szépsége közismert.

Isten sokféle élő formát küldött a földi színtérre. Rengeteg fajta rovar létezik. A vizek élővilága is rendkívül sokszínű. Ha valaki egy tenger mélyére hatol, mindig újabb típusú vízi élőformára bukkanhat. Egyes szép, színes halfajtákat az akváriumokban is megfigyelhetünk. Ugyancsak számos négylábú állatfaj létezik a földön. Szóval Is-

ten olyannak teremtette meg az anyag világát, ahol számtalan dolog kelti fel az érdeklődésünket. Amíg a figyelmünket a külső világ dolgai kötik le, addig az érzéki működés szintjén élünk.

Sant Darshan Singh az egyik gázjelje néhány sorában elmagyarázza, hogyan telnek a napjaink, és miként kellene élnünk.

*E világ látványairól szerzett
minden egyes benyomásom képe
visszatükröződik a benső
magányomban.
Az élet csodálatos drámájából
csak az marad meg,
ami maga a valóság.*

Hogyan tudjuk befogadni azt a sok szépséget, amellyel e világ megajándékoz bennünket? Az öt érzékszervünk, a szemünk, a fülünk, az orrunk, a szánk és a tapintási érzékeink segítségével. Ezeket keresztül vagyunk kölcsönhatásban ezzel a világgal. Mi jellemzi azt, amit a szemünkkel felfogunk? Az mind anyagi természetű. Ha egy emberre vagy állatra ránézünk, a külső formáját látjuk. Ugyanez érvényes a halakra és a rovarokra is. A hegyek, a fák és a többi növény fizikai megjelenése vonzza magához a figyelmünket. A szemünkön keresztül az információ a retinára, majd az agyunk-

ba kerül, és tudatosan bennünk a sokféle benyomás.

Ki az, aki az észlelések befogadásának és feldolgozásának a rendszerét működteti? A testi mi voltunk. Ha csak a külső formákra fókuszálunk, akkor az egész életünk az érzékeink szintjén telik el. Ezen az anyagi szinten tehát adott a külső látvány, annak sokféle jellemzőjével, és a fizikai valónk a testi érzésekkel rendelkező néző, szemlélő. Ő az, aki a különféle dolgokat érzékeli ebben a világban. Ám a lelkünk is ennek a testnek a lakója, és ez a mi igazi formánk.

Mi most egy satsangon vagyunk együtt. Ha valaki itt széttekint, befogadja ezt a látképet. Ha innen kimegyünk, azt látjuk, hogy rengeteg autó, motorbicikli és ember mozog az utakon, amelyeket számtalan épület és sok egyéb dolog övez. Sokféle hangot hallunk. Ki az, aki mindezt érzékeli? A fizikai részünk.

Sant Darshan Singh elmagyarázza, hogy a kizárólag a külvilágra figyelő emberi lény csupán az anyagi formákat tudja értelmezni. A lényegi kérdés: Ki képes az életet a valódi értelmében felfogni? Egy napon a test elpusztul. Ha ütött az óra, eltávoztunk erről a szinterről. Amikor örökre elhagyjuk a mostani anyagi formánkat, a befogadott fizikai benyomások

semmivé lesznek. Ám a lelkünk magával viszi a megnyilvánulásaink következményeit, az összes karmát, amelyeket az életünk során gyártottunk. Ki az, aki mindennek a tudatában van? Az igazi valónk, a lelkünk. A költő-szent azt mondja:

*E világ látványairól szerzett
minden egyes benyomásom képe
visszatükröződik a benső
magányomban.*

Amikor képessé válunk arra, hogy helyes szemszögből lássuk az életet, akkor megértjük, hogy a külső világból igazán semmi sem segíthet rajtunk. Itt minden csalfa, időleges, futólagos. A vers így folytatódik:

*Az élet csodálatos drámájából
csak az marad meg,
ami maga a valóság.*

Az, akinek a harmadik szemé nyitott, aki a spirituális formájában is felismeri önmagát, független marad az illuzórikus világ látványaitól, noha közöttük él. A spirituális ösvény Isten felismerésének az útja. A szentek és a misztikusok ezt egy, a világból vett példával tesszik érthetőbbé. Egy folyó úgy keletkezik, hogy a hegyekből a hó megolvadva lefelé halad, összegyűlik, és utat tör magának. Így jut

az egyik helyről egy másikra, és torkollik végül a tengerbe. Onnan a halak a folyón visszafelé szeretnének haladni, de akkora a víznek a másik irányban sodró, gátló ereje, hogy az megállítja őket.

Ilyen a mi állapotunk is. Amint a teremtés létrejött, elválasztódtunk Istentől, és távol kerültünk Őtőle. Az elménk és a bennünket körülvevő illúziók alkotják a visszatérés akadályát. Ezért először is arra szükséges ráébrednünk, hogy ki valójában az élet dolgainak a szemlélője. Ha azt hisszük, hogy ez kizárólag a fizikai valónk, vagyis a szemünk látja, a fülünk hallja, az orrunk szagolja, a nyelvünk ízleli a létezés valóságát, akkor megmaradunk ezen a szinten.

Ha viszont a valódi énünkre hangolódunk, akkor megértjük, hogy Isten részei vagyunk, akik léleként telítettek az Úr szeretetével. Az is tudatosul bennünk, hogy minden élő fizikai forma magában hordoz egy lelket. Ekkor képessé válunk arra, hogy ne csak az emberek külső alakját lássuk meg, hanem a spirituális mivoltukra is tudatosak legyünk. A nagy Mesterek megmutatják nekünk az utat, amelyet követve elérhetjük ezt az állapotot. Ők azt kívánják, hogy tapasztaljuk meg a valóságot, értsük meg egymást, és gyorsan halad-

junk a végső célunk felé.

Sant Darshan Singh a verssorával azt tanácsolja, hogy ne kóboroljon a figyelmünk a külső világban. Legyünk tudatában annak, hogy képesek vagyunk megismerni a valóságot! Tulsi Sahib hasonlóan fogalmaz: „*Miért a földi világban vándorolva keresed a Szeretett Lényt?*” Mindannyian szeretnénk rálelni Istenre, az isteni Szerelmünkre, az igazi Barátunkra. Vágyunk az Ő közelségére. Ezért kérdi:

*Miért a földi világban vándorolva
keresed a Szeretett Lényt?
A torok csakrán túl van
az Isten eléréshez vezető út.
Ó, emberi lény! Miért e világban
próbálsz meglegelni Őt?*

A legkülönbélebb irányokba futkosva akarjuk Istent elérni. Ám az Őhöz vezető út a „Shah Rag”, amely „Sushumna-Naadi” (középső út) néven is ismert. Az „Ida” a baloldali, a „Pingala” a jobboldali benső ösvény. Tulsi Sahib a versében a középső út követésére ösztönöz. Ez megegyezik a Sant Mat tanításával.

A testünk éltetője a lélekenergia, a lelkünké pedig Isten. Az Ő megtalálása érdekében a bensőben szükséges fejlődnünk. A szentek és misztikusok ismételt kieme-

lik, hogy a Sushmana Naadin előrehaladva érhetjük el Sach Khandot. Ennek érdekében mit kell megtapasztalnunk? A bensőben szükséges elmerülnünk. Ebben a külső világ látványai nem segíthetnek.

Miért kéri a spirituális Mesterek nagy nyomatékkal, hogy mondjuk a simrant? Ilyenkor Istenre emlékezünk, és ennek köszönhetően egyre jobbra formálódhatunk. Miért emelik ki a meditáció fontosságát? Mert nem a külső szintéren, csak a bensőnkben juthatunk hozzá a spirituális látványokhoz, élményekhez. A valóság a külvilágban felfedezhetetlen, hiszen az bennünk van. Ezért ebben az irányban kell tennünk a lépéseinket.

Sant Darshan Singh gyakran mondta: „Nem hiszek a konverzióban (a más hitre térésben), csak az inverzióban (a befelé fordulásban).” Azt tanácsolta, hogy maradjunk meg a saját kultúránkban, vallásunkban. Nem szükséges megválnunk tőlük. Ám bárhol élünk is ezen a világon, a lépéseink befelé vezessenek, ott fejlődjünk! Mindannyian hozzájuthatunk a bennünk rejtőző isteni kincsekhez. Erre most van lehetőségünk. Csak ezen az ösvényen előrehaladva juthatunk célba.

A gázél következő sorai a mo-

dern időkre hivatkozva a spirituális út egy újabb aspektusára világítanak rá: „*Ebben az új korban hogyan valósulhat meg a szívek egyesülése?*” Régebben a nagy családok tagjai általában együtt maradtak, és odafigyeltek a többiek igényeire, szükségleteire. Rendszeresek voltak a nagyobb találkozóik. Napjainkra a családok részekre hullottak. A gyerekek a szüleiktől, a testvérek egymástól elkülönülve élnek, mert mindenki másoktól függetlenül kíván gondoskodni magáról.

Sant Darshan Singh azt kérdi: „*Ebben az új korszakban hogyan egyesülhetnek a szívek?*” Ha megvizsgáljuk a saját rokonságunkat, kiderül, hogy a nagyszülők, a dédszülők, a nagybácsik, nagynénik gyakran találkoztak egymással, vagy együtt éltek, és mindent közösen csináltak. Napjainkra széthullottak a nagycsaládok, a rokonok útjai elváltak egymástól. Még ha ugyanabban a városban élünk is, évente talán csak egy-két alkalommal találkozunk, főleg az örömteli vagy fájdalmas alkalmakkor. Egyébként úgy tűnik, hogy mindenki nagyon elfoglalt.

Az iskolai tanulmányok befejezése után mindenkit leköt a munkája, és nagy önállóság jellemzi az ügyeink intézését. Nem függünk egymástól. Emiatt azonban a szeretet és a találkozások száma is je-

lentősen csökken. Ha az emberek nem jönnek össze, akkor többé nem osztoznak a szeretetben és a harmóniában. Ezért kérdi a költő-szent:

*Ebben az új korban hogyan
valósulhat meg a szívek egyesülése?
Minden emberi lény egyedül találja
magát ebben a sokadalomban.*

Nagy tömeg vesz körül bennünket, mégis szerfelett magányosnak érezzük magunkat. Darshan Mester elmagyarázza, hogy ez a dualitás világának a velejárója. Másoktól különbözönek, sőt jobbnak tartjuk magunkat. Úgy vélekedünk, hogy önerőből mindenre képesek vagyunk, ezért nincs szükségünk az embertársaink támogatására, segítségére. Ami bekövetkezik, amit elérünk, az a mi érdemünk. Eszünkbe sem jut, hogy Isten kegye és jósága nélkül emberi formát sem ölthettünk

volna. Öneki köszönhetjük, hogy napjainkban képzetek, műveltek lehetünk, munkánk vagy saját vállalkozásunk lehet. Nyilván azt gondoljuk, hogy mindez a saját jelentős erőfeszítéseink gyümölcse.

Valójában Isten kegye, hogy minden napra megvan az ennivalónk. Hiszen sok millióan éheznek, és naponta egyszer sem lakhatnak jól. Az emberi lények megfeledkeznek arról, mekkora áldás, ha nem élnek nélkülözésben. A gond az, ha ezt is a saját érdemeiknek tekintik.

Ezzel kapcsolatos a következő incidens. Volt egy ember, aki Istenre fókuszálva, Őrá emlékezve élt. Egyszer egy távoli sivatagba ment, és ott kezdett élni. A nap folyamán végig Istenen volt a figyelve. Amikor meghalt, azt kérdezték tőle: „Előbb a jó tetteid jutalmát akarod megkapni?” Az illető értetlenkedve mondta: „Nekem csak nagyon jó tetteim voltak.

Semmi rosszat nem követtem el. Szóval, hadd kapjam meg a karmáim jutalmát!” Ekkor elmagyarázták neki, hogy a sivatagban Isten egy datolyafát ültetett azért, hogy legyen mit ennie. Az Úr egy tőről is gondoskodott, így vízhez juthatott. Miután még további 3-4 ilyen dologról hallhatott, az emberünk könyörgőre fogta: „Kérem, hogy kegyben részesülhessek! Már nem akarom megkapni a karmáim jutalmát.” Szóval azt gondoljuk, hogy a dolgok a mi akaratunk szerint alakulnak. Úgy vélekedünk, hogy nélkülünk a világ nem is működne. Megfeledezünk arról, hogy Isten jósága és kegye nélkül egyetlen lépést sem tudnánk tenni.

Sant Darshan Singh azt mondja, hogy sok ember vesz körül bennünket, hiszen a nagyvárosokban milliók élnek. Ám ennek ellenére magányosnak érezzük magunkat. Ennek az az oka, hogy hiányoznak a valójában fontos kapcsolatok. A figyelmünket teljesen leköti a külső környezetünk, és a különbözőség észlelése kap hangsúlyt az életünkben. Ez a dualitás világának a fő jellemzője, amelyben soha nem lelhetünk rá Istenre.

Kabir Sahib kihangsúlyozza: „Ahol Isten van, az 'én' nem létezik. Ahol az 'én' jelen van, ott nincs Isten. A szeretet ösvénye na-

gyon keskeny. Kettő nem képesek jární rajta.” Istent csak a szeretet útján előrehaladva érhetjük el. Ezen kettő számára nincs elegendő hely. Eggyé szükséges válnunk. Enélkül nem juthatunk el Őhöz. Ha valaki azt képzei, hogy minden az ő akarata szerint megy végbe, hogy ő a cselekvő, az valóban magányos lesz, magára marad. Aki viszont spirituálisan fejlődik, lépéseket tesz a bensőben, annak megszilárdul a kapcsolata a Teremtővel. Az illető felismeri, hogy a lelke Isten része, amely bennünk és mindenki másban is jelen van. Ezzel a szemlélettel élve az embertársainkat már nem tekintjük másoknak. Ezért tanácsolta Sant Darshan Singh:

*Sajátodként ölelj át minden embert,
és a szeretet zápora hulljon,
bármerre is jársz!*

Úgy szükséges élnünk, hogy mindenkit fogadjunk el hozzánk tartozónak! Alapvetően senki sem különbözik tőlünk. Az eltérések a külsőségekből adódnak: eltérő a nyelvhasználatunk, az öltözködési módunk, ám „egy az Atyánk, és mindannyian az Ő gyermekei vagyunk.” Egyetlen hatalmas családhoz tartozunk. Ezt csak a bensőben fejlődve ismerhetjük fel. Amíg

a figyelmünk megmarad a külső világban, csak különbözőséget fogunk tapasztalni. Amint a bensőben előrehaladunk, megértjük, hogy a szó igazi értelmében egyek és azonosak vagyunk. Ezért mondta Sant Kirpal Singh: „Légy jó! Tégy jót! Válj eggyé!” Induljunk el a becsületesség, az igazságosság ösvényén, hogy egyesülhessünk Istennel! Élünk etikusan, fejlesszük ki magunkban a nemes erényeket! Legyünk erőszakmentesek, őszinték, szeretetteljesek, alázatosak! Önzetlenül szolgáljunk másokat, hiszen mindannyian összetartozunk, egyek vagyunk!

Sant Darshan Singh a gázelve folytatásában azt mondja: „*A gondolataim eltöltenek ennek a közelségnek az érzésével.*” A „Kurbatein” szót használja, ami szoros, bensőséges összetartozást jelent.

*A gondolataim eltöltenek
ennek a közelségnek az érzésével.
Sem az éjszakáim, sem
a reggeleim nem magányosak.*

Ezzel a kijelentésével arra utal, hogy ilyen az, ha édes emlékezésben élünk. Mindannyian messziről érkezünk meg a spirituális Mester lábához. Vannak, akik ezért több száz vagy ezer kilométernyi utat tettek meg. Különböző országokból érkezünk Őhöz. Amikor a sat-

sangon vagyunk, darshanokat kapunk. Esetleg személyes beszélgetésre is lehetőségünk nyílik. Alkalmanként a fejünkön tartja a Mester a kezét. Mindannyian átéljük az Őhöz való közelségünket, és erre akkor is emlékezünk, amikor hazatérünk. Ezt nevezzük édes emlékezésnek, amely szeretettel telített. Ez fogalmazódik meg a versben: „*A gondolataim eltöltenek ennek a közelségnek az érzésével.*” A Mesterünkre gondolunk, és mondjuk a simrant – vagyis Istenre fókuszálunk. A beavatáskor a Mesterünk juttat nekünk a spirituális figyelméből, így kapjuk meg a Naammal, az Igével való kapcsolatot. Amikor Isten neveit ismételjük, Őrá és a Mesterünkre emlékezünk.

Amikor Sant Darshan Singh azt mondja: „*A gondolataim eltöltenek ennek a közelségnek az érzésével*”, akkor arra utal, hogy valahányszor a Mesterünkre gondolunk, akkor sokféle módon érezhetjük meg az Ő jelenvalóságát. Lehet, hogy ő éppen mond valamit, ami miatt nagyon kellemesen érezzük magunkat, vagy elkezdünk nevetni. Talán korábban volt valamilyen élményünk Ővele, és ezt felidézve elmosolyodunk. Még a Mestertől távol, Őrá fókuszálva sokféle tapasztalatban részesülhetünk. Sant

Darshan Singh pont ezekre a jótéményekre utal: „*A gondolataim eltöltene nek a közelségnek az érzésével.*” Ha a Szeretett Lényen járunk a gondolataink, úgy érezzük, hogy nincs távolság közöttünk, és ezzel kapcsolatban más élményeket is átélhetünk. „*Sem az éjszakáim, sem a reggeleim nem magányosak.*”

Ilyenkor annak ellenére is elkerül bennünket az egyedüllét érzése, hogy esetleg ezer kilométerekre vagyunk a Mesterünktől. Ekkor elkezdjük felismerni, hogy ki Ő valójában. A simran gyakorlásával Istennek adjuk a figyelmünket, és felidéződik bennünk a Mesterünkkel együtt töltött idő. Ez valóban édességgel teli emlékezés, amely boldog, emelkedett állapotba juttat bennünket. Ilyenkor mindent jobbnak látunk az életünkben.

Sant Darshan Singh kiemeli annak fontosságát, hogy amikor fizikailag is közel lehetünk a Mesterünkhöz, akkor csak Őrá figyeljünk! Így válhatunk fogékonnyá, képessé az Isteni Szerelmünkből kiáradó spirituális sugárzás befogadására. A satsangokon a teljes figyelmünk legyen az Ő szavain! Csak ekképp fordíthatjuk az Ő tanácsait a javunkra, és ezek az otthonunkban is fel fognak idéződni bennünk. Csak így érhetjük

el, hogy az életünk valóban jól, sikeresen teljen. Azt fogjuk tapasztalni, hogy felgyorsulnak a végső célunk felé vezető lépéseink, és elkezd beteljesülni a cél, amiért ide elküldöttünk.

Sant Darshan Singh idézett néhány verssora segít annak a megértésében, hogy miként válhatunk a dolgok olyan szemlélőivé, akik meglátják az igazságot. Ekkor nem ragad meg a figyelmünk a külsőségeken, hanem a látványok mélyére tekintünk. Ha ugyanis úgy telik el valaki élete, hogy a létezés felszínén nem képes túlemelkedni, csak a külső formák, történések foglalják le, az lényegében semmit sem ér el. Ha viszont a földi létünk mélyére hatolunk, akkor képessé válunk a benső igazság, a valóság felismerésére. Így beteljesülhet a földi küldetésünk.

Amikor a Mesterünkre gondolunk, és mondjuk a simrant, akkor az elménk lecsendesedik. Ekkor fogjunk hozzá a meditációhoz, amelyben az Ő segítségét és vezetését élvezve a testi tudatosság fölé emelkedhetünk, és utazhatunk a spirituális régiókban. A fizikaiból az asztrális, a kauzális és a szupra-kauzális szinten áthaladva végül megérkezünk Sach Khandba, a teljes igazság birodalmába, ahol a lelkünk egyesül a Lélekfeletttel.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

NE FELEJTSD EL ŐT!

1971. Karácsony napja, Manav Kendra, reggeli darshan

Tanítvány: A Mester számára melyik a fontosabb születésnap: december 25-e vagy február 6-a?

Mester: Minden egyes nap születésnap, mégpedig a lehető legnagyobb. Szerencsések vagytok, mert fizikai testben láthatjátok a Mestert. Én nem vagyok ennyire áldott. Hatalmas különbség van a fizikai testben lévő és a benső Mester között. Ha Ő egy szinten van velünk, akkor fürdünk az örömben, a boldogságban. A Mester nem hagyja el a tanítványát a világ végezetéig, ám, ha mindketten ugyanazon a szinten vannak, az nagy áldás.

Soha nem felejtjük el, milyen az, ha együtt lehetünk a Mesterünkkel a fizikai világban. Amikor erre emlékezünk, a szívünket majd szétveti a boldogság, és könnyek szöknek a szemünkbe. Ő soha nincs távol tőlünk. Tudom, hogy Ő, a Mesterem bennem él. Mindezzel együtt a fizikai jelenlét értéke óriási. Ezért mondom, hogy boldogok lehettek. A Mesterem velem van, soha, egy pillanatra sincs távol tőlem, de ugyanazon szinten együtt lenni – az a kegyelem állapota.

Ezért minden napnak úgy örülünk, mint a karácsonynak Ővele! Azért vagytok itt, hogy ezt élvezhettek. Csak enni, inni – nem ez az igazi gyönyörűség. Élvezzük azt, hogy a spirituális úton vagyunk! Ha folyamatosan fejlődünk, akkor belül és kívül egyformán boldogok leszünk Ővele. Amikor a Mesterem fizikailag eltávozott, azoknak, akik megkérdeztek engem, azt válaszoltam: „Amikor a hivatal veze-

tője, ez a nagy Lélek visszavonul a benső szobájába, akkor megbíz valakit, hogy folytassa az Ő munkáját.” Valaki elvégzi a tanítás továbbadásának a feladatát. Áldottak vagytok. Fordítsátok ezt a legnagyobb javatokra!

Lehet, hogy a Mester sok száz vagy ezer km távolságra van tőlünk, ám ha fogékonyak vagyunk, ugyanazt az áldást élvezhetjük a satsangon, mint az Ő fizikai jelenlétében. Kabir azt mondja: „Ha a Mestert hét tenger választja is el tőlünk, mégis Vele lehetünk, ha Őneki adjuk a figyelmünket.” Bár csak egyetlen nap se múlna el a Mesterre emlékezés nélkül! Ha kapcsolatban maradunk Ővele, az nagy áldás. Ilyen esetben nem ragadunk bele az alsóbb szinten folyó tevékenységekbe. Ha az életünk minden pillanata annak tudatában telik, hogy a Mester lát minket, hogyan tehetnénk bármi rosszat? Szóval áldottak vagytok. Boldog karácsonyt kívánok nektek!

Ugyanaz a Krisztuserő működik a különféle pólusokon keresztül: akár az egyik, akár a másik Mester fizikai formájában testesül is meg – nincs különbség. A Krisztuserő soha nem hal meg. Váljunk tudatossá erre! Egy Mester születésnapjának a megünneplése, a Reá való emlékezés azt jelenti, hogy a

tanítása szerint élünk. Minden egyes napunk legyen ilyen ünnep! Ahol az akarat, ahogyan gondolkodunk, olyanná válunk. Mekkora áldás az, ha minden nap vágyódó szívvel emlékezünk Órá! Az egység létezik, ám megfedkezünk róla.

Folyamatosan ünnepeljük a Mester születésnapját, minden nap, minden lélegzetvétellel! Guru Amar Das azt mondta: „Ha csak egy pillanatra, ily hosszú időre megfedkezem Óróla, az olyan, mintha évmilliók múltak volna el.” A Mester a beavatott életének a lényege. Adjuk Őneki a figyelmünket! Így olyanná válunk, amilyen Ő.

A mi gondolataink azonban állandóan a világi dolgokon járnak. Ha a figyelmünk mindig a Mester magasabb tudatosságára irányul, feltöltődünk Ővele. Ami Őbenne van, kérés nélkül átszállítódik belénk, és a Mester szócsövévé válunk.

A következő történet egy Bhik nevű szent életéből való. A tanítványa állandóan a Mestere emlékezetében élt, és az Ő nevét ismételte: „Ó, Bhik! Ó, Bhik!” Az emberek megkérdezték: „Ki a te profétád?” „Bhik” – válaszolta. „És ki a te Istened?” – faggatták tovább. „Bhik” – hangzott a vá-

lasz. A mohamedán uralom idején égbekiáltó bűnnek számított, ha valaki más néven nevezte Istent. Az akkori törvények szerint ezért halálbüntetés járt.

Mivel a végső döntést a király hozta meg, így a tanítvány ügye az ő kezébe került. Amikor a király elé vitték, az látta, hogy a tanítvány szeme mámorban fürdik. A király első kérdése így hangzott. „Ki a te Istened?” „Bhik.” „Ki a te Mestered?” „Bhik.” Ekkor a király elrendelte, hogy engedjék el az örök. „Meg fog szökni” – mondták a királynak. „Nem” – rázta a fejét az uralkodó. „A Mestere szeretetének a mámorában fürdik” – mondta, mivel felismerte, hogy mily hatalmas odaadás tölti be a tanítványt.

Így szólt hozzá: „Hosszú ideje hatalmas szárazság van az országban. Imádkoznál a Mesteredhez, hogy adjon esőt?” „Igen, megkérem Őt” – hangzott a válasz. „Mikor fogsz visszajönni?” – kérdezte a király. „Néhány napon belül” – mondta a tanítvány, majd elment.

A következő napon hatalmas esőzés kezdődött. A harmadik napon a tanítvány visszatért a királyhoz, aki e szavakkal fogadta: „Hálás köszönet a Mesterednek, aki esőt küldött nekünk.” Ezután mit tett a király? Utasítást adott: huszonegy falu jövedelmét adják át a

Mesterének, hogy azok javára fordítsa, akik Őhöz mennek. A tanítvány e szavakkal utasította vissza az ajándékot: „Ó, a Mesterem ilyesmit soha nem fogadna el! Ő nem foglalkozik világi dolgokkal.” Ezután felkereste a Mesterét, aki azt mondta neki: „Amikor a fohászodban egy voltál velem, én pedig az Úrral, megadatott, amit kértél.” „Miért tetted meg ezt?” – kérdezte a tanítvány. „Az emberek érdekében” – válaszolta a Mestere.

A Mesterre való édes emlékezés az összes spirituális gyakorlat végeredménye. Megmutatja, hogy sem a jólét, sem a balsors idején nem feledkezünk meg Őróla. Ahogyan gondolkodunk, olyanná válunk. Ünnepejük meg naponta a Mesterünk születésnapját! Ő nem a fizikai test, Ő az azon keresztül működő Erő. Minden pillanat nagyon értékes, amelyet a Mester jelenlétében tölthetünk, mert így mindkét módon részesülhetünk a tanításból: egyharmad a szavain keresztül, kétharmad pedig a fogékonyság által lehet a miénk. Ez az, amire szükségünk van annak érdekében, hogy olyanná váljunk, mint a Mester. „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal. 2,20)

Végül is mi a célja a spirituális gyakorlatok végzésének? Az, hogy

meglássuk Őt a bensőnkben és mindenütt, ahova a figyelmünket helyezzük. Ő nem egy ember fia, hanem Isten az emberben. Ha beavat bennünket, a világ végezetéig velünk marad. A világ bármely részébe megyünk, bármi is történik velünk, a Mestererő mindig velünk lesz.

Ha a gyermekünk összepiszkolja magát, kidobjuk? Nem. Tisztára mossuk, és magunkhoz öleljük. A Mestereknek ezt a módszerét nem élvezik azok a gyermekeik, akik a fizikai életük során bűnben fetrengeknek.

Sokkal szerencsésebbek vagytok nálam. Ne értsetek félre! Ez a megállapításom arra vonatkozik, hogy a fizikai szinten együtt lehetetek a Mesterrel.

Tanítvány: Miért jöttél el értünk?

Mester: Mert a barátotok vagyok.

Tanítvány: Miért nem maradtál együtt a Mesterreddel?

Mester: Utasításokat hajtok végre. Nem készültem fel arra, hogy akár csak egy pillanattal is túléljem a Mesteremet, Hazurt. Egész életemben ezért imádkoztam Őhöz. Fizikailag 1924-ben kaptam meg a beavatást, de ezt megelőzően már hét éven keresztül együtt voltam Ővele a benső

szinteken. 1927-ben volt egy látomásom, és huszonegy évvel azelőtt, hogy valóban elhagyta a fizikai világot, átéltem, hogy Ő elhagy bennünket. Ezt követően ennek a látomásnak az égető fájdalma soha nem hagyott el engem. Tudtam, hogy az elválás mély fájdalmat okozó tövise vár rám. Állandóan azért fohászkodtam: „Szeretett Mesterem! Engedd meg, hogy előtted mehessek el!” „Nem, neked még itt kell maradnod” – válaszolta. „Miért? Miért kell utánad még itt élnem?” Az utasítások nem kérdőjelezhetők meg.

A Gurmat Sidhant című könyvet (a korábban élt szentek írásainak gyűjteménye) a kezem által, a bennem lévő Isten-Mester alkotta meg. Amikor egy-egy rész elkészült, odaadtam Hazurnak, hogy olvassa el, és a végső igent Ő mondja ki. Egyszer leírtam, hogy mi történt egy beavatottal a Mestere halála után. Dadu volt a Mester neve. A tanítványa nem volt ott, amikor a Mestere örökre elhagyta a fizikai testét. Amikor a tanítvány megérkezett a sírhalomhoz, zokogva ráborult: „Ó, Mester! Nélküled egy pillanattal sem élhetek. Nem vagyok rá képes.” A tanítvány ezután meghalt.

A második szikh Guru, a Mestere halála után visszavonult, és

soha többé senkinek sem mutatta az arcát. A Mesterünk nélkül nagyon nehéz, szinte elviselhetetlen az élet. Bár tudjuk, hogy Ő soha nincs távol a tanítványától, de az, mint az ember fia, nagyon szenved. Valahányszor a Mesteremre gondolok, könnybe lábad a szemem. De Ő így döntött. Miért? Ez az Ő utasítása, és kérdés ezzel kapcsolatban nem merülhet fel.

Amikor a Gurmat Sidhantból az ezzel a témával kapcsolatos részt olvastam fel Hazurnak, azt mondta: „Nos, Kirpal Singh! Olvasd ezt fel újra!” Két vagy három mondat után megkérdezte: „Nem ismételnéd el még egyszer?” Majd azt mondta: „Ó, szegény embertársaim! Ugyanez a sors vár rátok is.” Lehet, hogy e szavakkal engem akart felkészíteni: „Szegény barátom! Utánam terád is ugyanez a sors vár.”

Oly sok édes emléket őrzünk magunkban a Mesterünkről! Ez a mindenünk. Egy költő szavaival: „A Mester nélkül a mennyország pokol számomra; és a pokolban lét a Mesteremmel mennyország nekem.” E szavak mélységes jelentését csak azok képesek megérteni, akik valóban odaadók a Mesterük iránt.

Ha valakinek például a fia, az anyja örökre elmegy, ez mekkora

fájdalmat okoz. Istennek hála, én soha nem éreztem bánatot! E szenvedések oka általában az, hogy az érzéseink csak a fizikai kapcsolatokra terjednek ki. Mi a helyzet a spirituális kapoccsal? Annyi mindenesetre bizonyos, hogy a Mesterrel együttlét nagy öröm. Az Istenerő soha nem hagy el bennünket. Fordítsuk ezért a legnagyobb javunkra azt az időt, amit e fizikai szinten megkaptunk!

Úgy adódott, hogy éppen jelen voltam, amikor a Mesteremről, Hazurról az első fotók készültek. Éppen úton volt, satsangokat tartott különböző helyeken. Az egyik városban egy gazdag földesúr lépett be a szobába, ahol a Mester tartózkodott. Odament a Mesterhez, és megkérdezte: „Kaphatok majd egyet a Rólad készült képekből?” A Mester útjai titokzatosak. Azt válaszolta neki: „Még Kirpal Singhnek sem adtam, pedig Ő is kért belőlük.” Én akkor nem voltam a szobában. Később azt mondtam: „Drága Mester! Tudom, hogy a Te szeretted a Mestered iránt a létező legnagyobb. Semmihez sem mérhető. Mégis, azzal a szeretettel kérlek, amit Tőled kaptam, adj nekem egyet a most Rólad készült fotókból.” „Egyet biztosan

adni fogok neked” – válaszolta.

Ha szeretünk, az csodaszert mindenre. A szeretet Isten, és Isten szeretet. Ő irányít mindent felülről. Minden az Ő akarata. A Mester mindig fokozni igyekszik a tanítvány szeretetét a Mestere iránt. Ő tudja, milyen volt az, amikor együtt lehetett a saját Mesterével.

Guru Nanaknak volt egy búzaimérő kereskedése. Mialatt lemérte az árut, hangosan számolta, hogy hány vékánál tart: 1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12 és 13. A 13-as szám pandzsábi nyelven tera. Ám ennek a Tera szónak van egy másik jelentése is: „Én a Tied vagyok, ó, Uram!” Amikor a számolásban elérte a 13-as számot, mámoros lett, a figyelme messze szállt, és tovább mérte a búzát, jóval többet, mint amennyit a vevő kifizetett.

Tegnap volt a tizedik szikh Guru, Gobind Singh születésnapja. Ő a szent szerepén kívül avatári feladatokat is kapott. Isten édes emlékezetében ülve ezt kezdte ismételtetni: „Tuee, Tuee”, aminek a jelentése: „Csak Te, egyedül Te létezel, Te vagy minden.” Három napon át, teljes mámorban csak ezt mondogatta. Legyen bennünk is ekkora szeretet a Mesterünk iránt! Ha akár csak egy órán át így gondolunk a Mesterünkre, ez nagyobb

áldás, mint száz év vezeklés. Ennek magyarázata az, hogy így egyre növekszik bennünk a szeretet.

Ha a Mestert egy ember fiának látjuk, mit nyerhetünk ebből? A fiú-apa kapcsolat fizikai viszony. A Mesterhez érkező rengeteg ember mind különféle látásmóddal tekint Őrá, de csak nagyon kevesen látják Istent Őbenne. Pedig ezzel a beállítottsággal istenivé formálódunk, és az Ővé leszünk. Guru Ram Das, a negyedik szikh Guru azt mondta: „Hordjátok egy halomba a világ összes kincsét, aranyát és drágaköveit! Majd kérdezzétek meg a Mester egy odaadó tanítványát, hogy e kincseket választja-e vagy a Mestert?”

A Mester minden. Ennek ellenére, amikor a dolgainkat tesszük, nem Ő áll az első helyen, hanem a világ. Ha valóban befogadjuk ezt a karácsonyi üzenetet, az Úr részévé válunk. Mikroistenek vagyunk. Egy apa arra vágyik, hogy a gyermekei nála különbek legyenek. Minden gyermek, aki a Mesterhez megérkezik, szentté formálódhat. Akkor pedig miért késlekedünk? A Mester azt kívánja, hogy engedelmessédjünk a parancsolatainak. Mi azonban az elménknek fogadunk szót, és nem azt tesszük, amit a Mester kér. Előnyben részesítjük a világot. Ezért sülnek el rosszul a

dolgaink, és csak nagyon keveset fejlődünk. Ha keményen dolgozunk a spirituális területen, az Atya nekünk fogja adni az összes profittot: „Vedd el mind!”

Ha abszolút mértékben csak magunkra hagyatkoznánk a spirituális gyakorlatok végzése során, akkor abból csak nagyon keveset nyernénk. Ám, ha a Mester a saját gyermekéül fogad minket, akkor mindent nekünk ad, amivel Ő rendelkezik. Ez az üzenet mára. Fogadjátok a szívetekbe, és éljeteztesztek! Ha a Mester édes emlékezetében halunk meg, nem kell visszatérnünk a világba. Yama, a halál ura képtelen ránk nézni, és messze fog futni, amikor a simrant ismétljük. Ne feledjük el, hogy a Mester nem a fizikai test. Ő Isten fia.

Minden tökéletes Mester egy és ugyanaz. Soha nem válnak ketté. Ha egy égő kialszik, egy másik kerül a helyére, majd egy harmadik, és így tovább... A Fény mindig egy és ugyanaz.

Tegnap a tizedik szikh Gurura emlékeztünk. A mai ünnepen Krisztusra.

Tanítvány: Valamikor tarthatnál egy egész napos ünnepi satsangot.

Mester: A sajnálatos az, hogy a sugárzás által minden egyes napon megadatik az ünnep, de az emberek

nem élvezik. A Mestererő mozgása a földön ténylegesen ünnep. A Mester mindig szeretetet sugároz. Még amikor szigorú (soha nem válik keménnyé), akkor is az isteni szeretet sugárzódik Őbelőle. Egyszer egy hölgy nyomult be a Mesteremhez, amikor Ő nagyon elfoglalt volt. Hazur nem lett mérges, de... „Mi az? Menj ki és várj! Most nem érek rá” – mondta a hölgynek. „Semmi mást nem akarok, csak a sugárzásodat.” Hazur lábához borult. „Köszönöm.” A Mester szeretetet sugároz mindannak, aki Őbenne él. Ám nagyon kevesen értékelik ezt igazán, mert nem valódi a Mester iránti szeretetük.

Az ötödik Guru azt mondja: „Még amikor korholsz bennünket, a szereteted miatt még az is oly megnyugtató számomra.” Időnként miért ennyire szigorú a Mester? Mert bizonyos leckéket szeretettel meg szeretne tanítani nekünk. Arra vágyik, hogy olyanok legyünk, mint Ő. Mi azonban késlekedünk, mert nem szeretjük Őt. Fogadjuk ezt az üzenetet a szívünkbe karácsony napján, ne feledjük el, mert akkor minden eddiginél gyorsabban fogunk fejlődni.

Tanítvány: Kérlek, beszélj nekünk az alázatról, mert nagy szükségünk van rá!

Mester: Csak akkor válunk alá-

zatossá, amikor felismerjük a magasztos Erő működését. Ennek a kezében csak bábfigurának tekintjük magunkat, akinek a rendelkezésére állunk. Áldottak az alázatosak. Miért? Mert a Biblia szavai szerint „ők lesznek Isten országának az örökösei.” Ahol nincs ego, ott van az alázat. A W-O-R-L-D szó világot jelent. Ha elveszünk belőle egy „L” betűt, mi marad? WORD – Ige. Isten az Ige. Az alázat azt jelenti, hogy a bensőnkől eltávolítjuk a világot, és akkor a megtestesült Ige lesz belőlünk. Akik már azok, eljönnek értünk a földre, velünk élnek itt, vezetnek bennünket a spirituális ösvényen. „Az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk.” (Jn 1,14) Ez az Élet Kenyere, amely a mennyből lejön ide, hogy velünk és értünk dolgozzon ezen a fizikai szinten. Ám a Mester Isten fia, nem emberé, Ő az Ige, Isten az emberben. „Ha valaki eszik e kenyérből, él örökké.” (Jn 6, 51)

Hogyan ehetjük és ihatjuk Isten édes elixírjét, amely ott van a Mesterben? A fogékonyság által. Ha valaki azt mondja: „Isten vagyok. A Guru vagyok”, akkor csak pózol, szerepet játszik. A Shabd a Guru, az Ige a Guru, és a megtestesült Ige a Felügyelő.

Tanítvány: Mester! Az maga a

csoda, hogy Veled lehetünk, miközben erre oly sok tanítványod vágyik.

Mester: Ez egyedül Isten kegye. Ő adja meg a lehetőséget. Külföldről jöttetek, sok ezret költöttetek az utazásra. Valamilyen szeretettel és vággyal érkeztetek ide, hogy egy-két hónapig itt legyetek. Azok, akik itt élnek, ezt nem becsülik meg ennyire. Néhányan igen, de sokan nem. Egyesek azt mondják, hogy itt az Istenerő jelenlétében lehetnek. Ez a méltánylás a hátaltelt szívből ered. Ez is az Ő kegye.

Az emberi a legmagasztosabb forma az egész teremtésben. Minden pillanatunk pénz milliókkal, milliárdokkal, billiókkal ér fel. Adjuk minden pillanatunkat Őneki, ha azokat a legjobb módon kívánjuk hasznosítani! Kabir azt mondja: „Az idő, amely alatt egy lélegzetet veszünk, értékesebb, mint a három világ – a fizikai, az asztrális és a kauzális – együtt.” Erre a fajta értékelésre, megbecsülésre csak egy hátaltelt szív képes. Hányan jönnek valóban csak a Mester kedvéért a Mesterhez? Nagyon kevesen. De vajon mit jelent az, hogy „a Mester kedvéért?” Azért jövünk a Mesterhez, hogy találkozzunk Istennel.

Képzeldünk el egy szobát,

amelynek négy sarka van! Az egyikben egy ember ül, akinek dollármilliói vannak, és mindenkinek ad belőle, aki odamegy hozzá. A második sarok a betegeké. Aki az ott ülő orvos segítségét kéri, mind meggyógyul. A harmadik sarokban természetfeletti erőkhöz lehet jutni. A negyedikben maga Isten ül. Hányan fognak Istenhez menni, egyedül az Ő kedvéért? Nagyon kevesen. Az emberek most is, ezután is csak világi dolgokért, egészségért, különleges erőért jönnek. A legtöbben a Mestert csak e háromféle dologért látogatják meg. Az, aki egyedül az Ő kedvéért keresi fel Őt, megfelelő módon lépked felfelé a létrán.

Szóval áldottak vagytok. Isten belülről irányít, hogy eljuthass egy olyan helyre, létrejöjjön egy találkozás, amely az igazi esély az életben, olyan, amely nem hasonlít a világi kapcsolatokra, mert soha nem szakad szét, soha nem szűnik meg. Mindazoknak, akik emberi testet kaptak, születési előjoguk Isten megismerése. Azok, akik úgy gondolnak a Mesterre, mint aki közvetlen kapcsolatban van a teljes tudatossággal, sokkal tudatosabbá válnak. Ha valakinek csak az anyagi világban járnak a gondolatai, ahol kevesebb a tudatosság, annak csökken a tudatossága, és a terem-

tés alacsonyabb szintjére fog kerülni. Ezért ennyire fontos az Istenen, a teljes tudatosságon tartott figyelem – mert így nem jön ide vissza az illető az élet alacsonyabb szintjére – ha egyáltalán vissza kell jönnie. Ám ez egy másik ügy. Ahogy tegnap is mondtam nektek: „A gyermekeim vagytok. Menjetelek és végezzétek el a munkátokat!”

Amikor először mentem Nyugatra, az emberek azt mondták nekem: „Krisztus a legnagyobb.” „Ó! Örülök, hogy ezt hallom” – válaszoltam, majd azt kérdeztem: „Van valami bizonyíték arra, hogy ezt Ő maga mondta?” „Igen, igen” – bólogattak, hiszen Ő ezt mondta: „Isten fia vagyok. Az Atya küldött engem.” Ezután én a tizedik, majd az ötödik szikh Guru és sok más szent szavait idéztem, akik ugyanezt vallották. Ők mind Isten elsőszülött fiai. Egylényegűek Istennel.

A tizedik szikh Guru, amikor utasítást kapott, hogy jöjjön vissza, az előző életére is hivatkozott. Keves Mester mondja meg pontosan a helyet: „Ott éltem.” (Megtaláltam a helyet, amire Ő hivatkozott, elmentem oda.) Guru Gobind Singh a hely megjelölése után még azt is mondta: „Önmagamat teljesen elfeledve éltem Isten édes emlékezetében. Egy lettem Ővele. Azután

Isten úgy rendelkezett, hogy jöjjenek vissza a földre. Nem utasíthattam vissza, bár a teljes boldogság, üdvösség állapotában voltam. De Isten azt mondta: 'Nos, akkor menj!' és nekem jönnöm kellett."

Amikor megkérdezték, hogy miért tért vissza a földre, Ő azt válaszolta, hogy utasítást teljesített, jönnie kellett. Majd hozzátette, hogy megkérdezte Istent: „Mit tegyek? Már oly sokakat küldtél a földre.” Isten azt válaszolta: „Aki- ket korábban elküldtem, nem az Én nevemben, hanem a saját ne- vükben beszéltek.”

Amikor azután a tizedik Guru idejött, az első dolog, amit kijelen- tett, a következő volt: „Ha valaki azt mondja nekem, hogy Isten va- gyok, az a pokolra jut. Tudjátok, ki vagyok én? Engem Isten azért kül- dött, hogy a szolgátok, mindannyi- ótok szolgálója legyek. De ne gon- doljátok, hogy e szolga egy senki. Isten fia vagyok. Ő azért küldött ide engem, hogy ne a magam, ha- nem az Ő nevében beszéljek.” So- kan azok közül, akik ezért érkeztek a földre, a maguk, nem Isten nevé- ben szóltak. Pedig a küldetésük lé- nyege ez volt: „Az a beszéd, ame- lyet hallotok, nem az enyém, ha- nem az Atyáé, aki küldött engem.” (Jn 14, 24)

Minden Mester azt kéri, hogy

tartsuk be a parancsolatokat, ame- lyekkel a helyes irányban tartanak és vezetnek bennünket, és akkor Ő és az Atya a személyes benső tapasztalatokban meg fog nyilván- nulni. Tehát nincs abban semmi új, amit kérek. A példa kedvéért ezen az ünnepen a Bibliából idé- zek, amelyben ugyanez a gondolat így fogalmazódik meg: „Aki ismeri az én parancsolataimat és meg- tartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak. (Jn 14, 21)

A tizedik szikh Guru is azért jött el ide, hogy az élet igazán fontos területére irányítsa a figyel- münket. Emlékezzünk Istenre, és tiszteljük azokat, akik azért érkez- tek közénk, a földi világba, hogy mindig Istenre irányítsák a figyel- münket! „Ó, Uram! Én a Tied va- gyok. A Te akaratodból mi egyek lehetünk...”

Tanítvány: Elmagyaráznád a „Kirpal Singh” jelentését?

Mester: A „Kirpal” jelentése „Kegyes”, a „Singh” szóé pedig „Oroszlán.” Együtt a kettő: „Ke- gyes Oroszlán.” A Mester mindig kegygyel, könyörülettel, jósággal telített. Ugyanakkor nagyon szigo- rú. Keménykezű, de mégis gyön- géd az érintése.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj

VIGYÉL ÁT AZ ÉLET VIHAROS TENGERÉN!

Sant Surdasról szóló részlet a Nektár áradása című könyvből

*Kérlek, Uram, ne vedd észre
a hibáimat!*

*Hiszen tudjuk, hogy Te
mindenkire egyként tekintesz.*

*Kérlek, vigyél át engem
az élet tengerén!*

Sant Surdas

Ha tanulmányozzuk a szentek írásait, akkor felfedezzük, hogy az alázat és az ima kéz a kézben jár. Csak akkor fedezzük fel a reménytelenségünket, amikor megtettünk minden erőfeszítést a helyzetünk javításáért, a problémáink megoldásáért, a jobbá formálódásunkért. Ezt követően, amikor egy tökéletes emberhez kerülünk, készen állunk, hogy az Ő iránymutatásait kövessük. Végre felismerjük, hogy az egyetlen reményünket csak az iste-

ni megbocsátásba és kegybe helyezhetjük. Ezért fogalmaz a következőképpen Guru Arjan Dev:

*Hogyan találkozhatnék
az Urammal?*

*Szépség, bölcsesség és
erő nélkül létezem.*

*Egy idegen vagyok,
aki messziről jött.*

*Se a gazdagság, se
a fiatalság büszkesége nem birtokom.*

Támasz nélküli vagyok.

*Kérlek, meríts bele önmagadba,
ó, Uram!*

Amikor Surdas így kiált fel: „Kérlek, Uram, ne vedd észre a hibáimat!”, akkor ő a szíve legmélyéből könyörög Istenhez, aki ennek és a túlvilágnak is a Mestere. Kéri Is-

tent, hogy ne vegye észre a hibáit, a bűneit és a botlásait. Nézze el ezeket, mert tökéletlen lények vagyunk, és botlásaink száma végtelen.

Csak annyit kell tennünk, hogy belenézünk a saját szívünkbe, és meglátjuk, mennyire keveset foglalkozunk az élet végső céljával, az önismerettel és Isten felismerésével. Ez az emberi élet valóban nagy kiváltság. Ha a legteljesebb módon szeretnénk a javunkra fordítani az emberi születéssel kapott lehetőségeinket, akkor keményen kell dolgoznunk, hogy javítsunk az életünk minőségén. Éljük az igazság és az önzetlen szolgálat szellemében! Legyen bennünk oly sok szeretet, hogy aki az élet által megtépzottan hozzánk jön, a szavaink balzsamként hassanak a sebére! Mindig legyünk készen a szolgálatra, de ne csak embertársaink, hanem minden élet iránt! Az alázat és az önzetlen szolgálat a létra, amin felemelkedhetünk a spirituális magasságokba.

Az elkövetett hibákat a szentírások négy nagy kategóriába sorolják. Az első a *mithya*, vagyis az illúzió, a hamisság. Ide azok a tettek tartoznak, amelyek az igazságtól a valótlanság irányába taszítanak bennünket. Ezek miatt figyelmen kívül hagyjuk az igazi tudást,

és elveszünk a hamisságban. A második kategóriát *aviratnak* nevezik, ami az önfegyelem hiányát jelenti. Ebbe a csoportba tartoznak mindazok a hiányosságaink, amelyek miatt képtelenek vagyunk az akaratunkat egy magasabb szintű, magasztos célnak alárendelni. Harmadik hibaforrás a *kashay*, vagyis a harag, a mohóság, a szenvedély és a birtoklásvágy. Az utolsó csoport a *pramad*, a halogatás. Amikor az lenne a dolgunk, hogy lelkesen, elszántan, teljes odaadással kövessük a spirituális célunkat, folytonosan elnapoljuk az ezzel kapcsolatos teendőinket.

Surdas rátekinthet az életére, és a hibái láttán arra kéri Istent, hogy ne vegyen tudomást róluk. Isten maga a kegy Óceánja, és a költő alázattal telten az isteni könyörületért fohászokodik. Azt mondja, Isten *nem részrehajló* (*samdarshi*). Isten mindenkit egyformának tekint, ezért Őt arra kéri, hogy vigye át biztonságosan az élet tengerén. „Te vagy a Teremtő, mindennek forrása. Te a lélek szintjéről tekintesz ránk, és válaszolsz a szívek mélyéről feltörő kiáltásra. Nem teszel különbséget hívő és hitetlen, igazságban élő és hamis, gazdag és szegény, fekete vagy fehér között. Ha valaki Téged szívéből szólít, azt Te meghallod.”

Mira Bai verseiben hasonló imákat találunk, amelyekben azt kéri a költő, hogy az Úr hagyja figyelmen kívül a hibáit, és könyörüljön meg rajta. Gaj, az elefánt esetét hozza fel példának. Egyik alkalommal Gaj a folyóparton járt,

amikor egy nagy krokodil neki-esett, és megpróbálta behúzni a vízbe. Hatalmas küzdelem kerekedett. Néha úgy tűnt, hogy Gaj kerekedik felül, máskor pedig a krokodil állt győzelemre. Amikor az elefánt felismerte, hogy nem

tudja megmenteni az életét, letépett egy közelében lévő lótuszvirágot, és ormányával az ég felé emelve az Úrhoz imádkozott. Ebben az élet-halál helyzetben Krishna meghallgatta az elefánt imáját, és elpusztította a krokodilt.

Surdas hasonlóan fohászkodik az Úrhoz, és azt mondja: „Te mindenre egyformán tekintesz. Nem teszel különbséget a bűnösök és a büntelenek között. Kérlek, hallgass meg engem, és ments ki ebből a szenvedésekkel teli világból, amely olyan, mint egy viharos tenger! Juttass el a kikötőbe, a révbe, ahol megtapasztalhatom a teljes békét, üdvösséget és mámort!”

Sok költő, szent és misztikus viharos tengerhez hasonlította az életünket, mely tele van megpróbáltatásokkal és mindenféle veszélyekkel. Ahogy Hafiz megfogalmazta: „Isten egy tutajhoz kötöztött bennünket, és azt az utasítást adta, hogy vigyázzunk, a ruhánkra egyetlen csepp víz sem kerülhet.” Magunkra hagyottan valóban nincs remény. Elveszünk a vad hullámok között. De Bhai Nand Lal Goya válaszol a Hafiz által vázolt helyzetre, és azt mondja: igaz, hogy az élet tengere tele van veszéllyel, sziklákkal, örvényekkel és cápákkal, de a hajóút során nem vagyunk egyedül. A hajónk kapitánya

nem más, mint a spirituális Mester, aki egy a Teremtővel. Nem kell aggódnunk a hullámhegyek vagy az útirány elvétele miatt. Csupán bízunk kell Őbenne, a célba jutásunk az Ő feladata.

A Mester megadja nekünk a beavatás ajándékát, összeköti a lelkünket az Isteni Fénnyel és Hanggal. Megtanítja a testtudat fölé emelkedés módszerét, vagyis az életben meghalás művészetét. Amikor képessé válunk arra, hogy elkülönítsük a lelkünket a fizikai testünktől, akkor szemtől-szemben találjuk magunkat a Mester sugárzó, éteri alakjával. Miután teljesen elmerülünk ebben a páratlanul szépséges formában, megkezdődhet a spirituális utazásunk.

Isten nem tesz különbséget. Ő az igaz ember és a csaló imáját is hallja, de ahhoz, hogy meg is hallgasson bennünket, a kiáltásunknak a lelkünk legmélyéből kell feltörnie. Az egyik versemben így fogalmazom ezt meg:

*Ő teljes bizonyossággal
meghallgat téged.
Neked csak fel kell emelned
a lelkedet Őhozzá.
Ő oly közel van hozzád!
Hívjad Őt! Biztosan
válaszolni fog!*

Sant Kirpal Singh

A GONDOLATVIBRÁCIÓK HATALMA

Tudjátok, hogyan keletkezett a világ? Isten így szólt: „Egyből több akarok lenni.” Így az Egyből milliók születtek. A gondolatok vibrációt keltenek. Ez egyfajta mozgás, hasonlít a hullám partnak verődéséhez. Egyetlen gondolatvibráció teremtette meg a mindenséget, amely nem egyéb, mint a vibrációk hálója. Egy vezetékhez is hasonlítható, amelyen áram folyik keresztül, és egy erre a célra kiépített rendszeren keresztül a vele érintkezésbe kerülő dolgoknak továbbadja ezt az energiát.

Tehát az egész világ Isten egyetlen gondolathullámának az eredménye, az anyaggá vált Isten-gondolat. Valamennyien erővel föltöltött lények vagyunk, de nálunk a Fény vibrációját befedi az elménk és az érzékeink takarója. Ezért az áram lefelé és kifelé folyik.

A testtudatot átlépők Isten szócsövei, hiszen állandóan feltöltődnek önmagukból. Aki érintkezésbe kerül velük, megállapíthatja, hogy a homogenitás, a kiegyenlítődség, avagy a spirituális nehézségi erő

törvénye értelmében a saját vibrációjuk sebessége felgyorsult.

Mindaz, amiről most beszélek, tudományos princípium. Tulsi Sahib ezt a következő példán mutatta be: Amikor egy ilyen isteni lény leül a fa alá, vagy lovagol, ennek a fának vagy lónak a vibrációja intenzívebbé válik. Ennek eredményeként az esetükben felgyorsul az evolúció természetes folyamata. Ez a fa és állat a 8,4 millió létforma közbeeső lépcsőinek a bejárása helyett, az életük végét követően emberi születésben részesül.

A teremtésben minden él, mozog, vibrál – a fajának megfelelő magas vagy alacsony fokon. A Mesterszent közvetlen érintésétől azonban minden lénynek – töltést kapva – megemelkedik a vibrációja. A jelenlegi életük befejeződése után meg kell kapniuk az emberi születést.

Amiről most beszélek nektek, az nem agyrém, nem mese. Ezek tudományos tények, nem a képzeletű szüleményei. Csupán Tulsi Sahib szavait adtam tovább nektek: „Az Istenerővel töltött test

nem tehet mást, minden vele érintkezésbe kerülőnek juttat az energiája vibrációjából. Ezért annak egy magasabb életformában kell visszatérnie a világba.” Egy költő nagyon találóan jegyzi meg:

*Azt hallottam, sokan láttak Téged,
de ezt, hogy valójában ki vagy,
senki sem tudja.*

Kevés ember ismeri fel a Mestert. A fizikai szemünkkel nézzük, és a saját szintünkről ítéljük meg, értjük meg Őt. A fizikai világban természetesen látjuk a szépségét, a fenséges arcjátékát és magasztosságát. Hazur Baba Sawan Singh ezrekkel körülvéve is egyedülálló jelenségként emelkedett ki. Fellépésének módja összehasonlíthatatlan volt. Sokakat dallamosan csen-

gő hangjával varázsolt el. Mások intellektuális óriásnak tekintették, mint a világ összes szentírásának ismerőjét. Megint másokra nagyvonalúsága és bőkezűsége tett erős hatást. De ezek csak külső jegyek. Ki volt Ő valójában? Ezt a lábához érkezők nem ismerhették fel. Az igazság az, hogy az Istenerő mindenkinben benne lakozik. A nagy többségben szunnyad. Csak nagyon kevesekben nyilatkozik meg. Ők Isten szócsövévé válnak. Bármit mondjanak is, az nem maguktól jön. Nanak szavaival: „*Ó Lalo! Minden mondandóm az Úrtól jön belülről.*”

Ezek a nagy személyiségek nem az értelem szintjéről beszélnek. Csak azt adják tovább, ami egy magasabb forrásból átfolyik rajtuk. Jóllehet emberi köntöst öltve szállnak alá közénk, mégis sokkal többek az emberi lényénél. A Mestert csak oly mértékben lehet felismerni, amennyire Ő kinyilatkozik. A vak képtelen megérinteni a látót, amíg az ki nem nyújtja felé a kezét. Az önmagukat behatárolók, akik az elméjüket és az érzékeiket követik, nem emelkednek azok fölé, a megszerzett tudásuk és a képzettségük ellenére sem képesek felismerni a Mestert.

Röviden, az abszolút Lény a tökéletesség példája, és azt kívánja, hogy mi is ilyenné váljunk. Isten

egyedül önmagában létezik; nincsen sem atyja, sem anyja, sem testvére, sem barátja. Mindaddig nem ismerhető fel, amíg egy emberi póluson keresztül ezt Ő maga nem teszi meg. Egyedül az Istenember pólusán keresztül nyerhetjük el az isteni kapcsolatot – az ösvibrációt. Azt pedig a megtestesült Istenerő határozza meg, hogy mennyit nyilatkoztat ki a Fény- és Hangáradatból, vagyis mennyit kíván valakinek megadni.

Az erőmű az erőforrás, de az energiáját továbbítani kell az emberi póluson keresztül, amely összekötő kapocsként szolgál az Eredőerő és az ember között. Egyetlen ember sem képes felmérni az erőmű potenciálját, ha az átadó pólus kegyéből, az e kegyet felfogó illető fogékonyságától függően megajándékoz vele valakit.

Az ember végül is az ember tanítója. Istennek emberi köntösben kell alászállania, hogy megtanítsa az embereket isteni lényük felismerésére. Istenemberként érkezik közénk. Ha látja, hogy a gyermekei a világtól elfáradva, nagy szenvedések közepette Őutána kiáltanak, szeretetteljes szavakkal lép hozzájuk, és segíti őket, hogy vissza tudjanak térni az igazi Hazájukba. Összeköti a gyermekeit az Életszállal, amely addig kihasználatlanul létezett bennünk.

Sant Rajinder Singh

KI ISTEN IGAZI SZERETŐJE?

A muzulmán szent, Sanjri össze-
jövételén beszélgetés folyt arról, hogy
ki Isten igazi szeretője. Hosszas és
gondos fontolgatás után a szent is
megszólt: „Barátaim! Az igazi sze-
rető üdvözl, örömmel és hálával fo-
gadja a nehézségeket, mivel azok Is-
tentől érkeznek.”

Mások is véleményt formáltak. Az
egyikük szerint: „A valódi szerető oly
mélyen elmerül az isteni tudatosság-
ban, hogy semmit sem érez, még ha
száz kardcsapás éri is a fejét.”

Valaki más így fogalmazott: „Csak
egyedül az tekinthető Isten szeretőjé-
nek, aki annyira odaadó, hogy semmi
jelét nem adja a fájdalomnak, nem
üvölt, még ha darabokra szaggatják,
vagy tüzet gyújtanak a fején.” Ez a
szörnyű példa általános helyesléssel
találkozott. Akadt azonban, aki az
igazi szerető ideájáról egy kicsit ma-
gasabb szinten szeretett volna beszél-
getni, ezért így szólt: „Isten őszinte
barátja az, aki a legkülönbözőbb csa-
pások közepette is tanúbizonyságot
tesz az isteniség létéről, és teljesen
független marad a problémáktól.”

Úgy tűnt, hogy kifogytak az ér-
vekből. Ekkor az egyiküknek eszébe
jutott, hogy egy hasonló beszélgetés-
ről olvasott egy könyvben. Rabia

Basri, a nagy női szent társaságában
folyt le ez az eszmecsere.

Valaki ott azt mondta: „Csak az
szereti igazán Istent, aki folyamatos
fájdalomban és szenvedésben élve is
türelmes, és egyetlen panaszkodó sza-
va sincs.”

Rabia így felelt neki: „Ez a megha-
tározás túl sok egoizmust tartalmaz.
Az önzetlen szeretet mindennél fon-
tosabb. Senki sem lehet valódi szere-
tő, aki nem adja át magát a Szeretett
Lénynek, és nem merül bele tökélete-
sen az én-nélküli szeretetbe.”

Valaki hozzátette: „... és ajándék-
ként fogad el minden fájdalmat és
szenvedést a Barátjától.”

Rabia megrázta a fejét: „Az igazi
szerető sokkal magasabb szinten áll!
Annyira átítatja Isten szeretete, hogy
nem tesz különbséget fájdalom és
gyönyörűség között. Mindent örömmel
üdvözöl, hiszen a Barátjától érke-
zik.”

Öröm vagy bánat ér?

Megbecsülnek vagy gyaláznak?

Egyre megy.

*Egyedül az fogja fel a Valóságot,
aki túlemelkedik mindezen.*

Guru Nanak

Sant Rajinder Singh

ÖNZETLEN ADAKOZÁS

Az évnek ebben az időszakában fontos ünnepeket ülnék meg a keresztény, a zsidó, a muzulmán és más hagyományokban. Erre az időre esik a karácsony, a kwanza, a hanuka és a ramadán ünnepe.

Bár eltérő szokások kapcsolódnak ezekhez a különleges napokhoz, mind ugyanazokon az értékeken alapulnak – az adáson, a másokkal megosztáson, az önzetlen segítségnyújtáson. Ez teszi valóban széppé ezeket az ünnepeket. A lényegük az, hogy magunkból adunk Istennek és az Ő gyermekeinek.

A következő történet példaként szolgálhat arra, hogyan ültessük bele mások megajándékozását az életünkbe. Egy tizenhárom éves fiú hallott arról, hogy az iskolájukban azt kérték: aki teheti, támogassa pénzzel a „Télapó Alapítvány”-t. A jótékonyági akcióval azokat a nehéz helyzetű gyermekeket kívánták meglepni, akik senkitől sem remélhettek karácsonyi ajándékot. A fiú elhatározta, hogy néhány centtel hozzájárul ehhez az akcióhoz. Végül a karácsonyt megelőző péntekre sikerült összegyűjtenie tizenöt centet.

Nagyon szerette volna még aznap bevinni az iskolába, de hatalmas hóvihár támadt, és az iskolabuszokat emi-

att nem indították el. Elszomorította a hír, ugyanis nagyon messze lakott az iskolától. Végül úgy döntött, hogy gyalog fog nekivágni az útnak. Bár a jeges szél az arcába fújta a havat, és nehezen küzdötte magát előre, nem hátrált meg. Végül, amikor megérkezett az iskolába, bekopogott az igazgató irodájába, és odaadta az igazgatónak a tizenöt centet. Annak a szemé megtelt könnyel, mialatt átvette a pénzt. Mélyen megrendítette, amikor rájött, hogy a fiú egyike volt azoknak a nehéz körülmények között élőknek, akiknek a neve rajta volt a karácsonyi meglepetésben részesülők listáján.

Közülünk vajon hányan adakoznak ilyen szellemben, ahogy ez a fiú tette? A leggyakrabban csak az foglalkoztatja az embereket, hogy ők mire vágnak, mi az, ami másnak van, és nekik még nincs meg. Ez a fiú, aki annyi mindenben szenvedett hiányt, azokra gondolva gyűjtögette a centeket, akiknek még az övénel is kevesebb kellett beérniük. Bár ez a történet pénzadományok gyűjtéséről szól, nagyon sokféle egyéb módon is adhatunk magunkból, könnyítve mások gondjain. Játékokkal, ruhákkal is meglephetjük az arra rászorulókat.

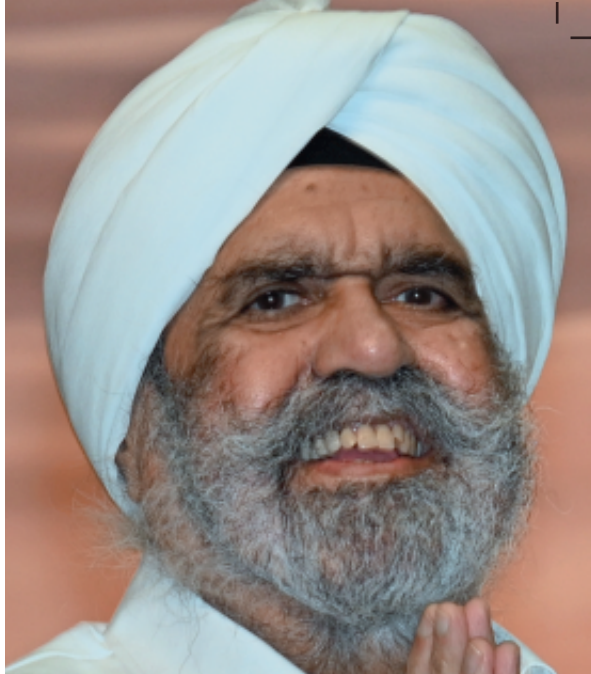
Sajnos sokszor annyira lefoglalnak

bennünket a saját ügyeink, hogy se figyelmet, se időt nem szentelünk másokra. Ha például azt halljuk, hogy egy hozzánk közelálló személy beteg, arra gondolunk, hogy most éppen nem érünk rá, hogy meglátogassuk. Ha valaki meg szeretné osztani velünk a problémáját, nem akarjuk, hogy a saját gondjainkon kívül még ezzel is foglalkoznunk kelljen. Ha egy embertársunknak segítő kézre lenne szüksége, úgy érezzük, hogy éppen elég gonddal jár a saját kritikus helyzetünk kezelése.

A történet arra is rávilágít, hogy bármilyen baj, megpróbáltatás jelenik meg az életünkben, mindig lesznek olyanok, akik még nagyobb gondokkal küszködnek, és akik helyzetén valamilyen módon könnyíthetünk. Az adakozás ne korlátozódjon az évről erre az időszakára! Éljük a megosztás, a másokról gondoskodás, a szeretet, a törődés, a másokra figyelés szellemében!

A bölcs mondás szerint jobb adni, mint kapni. Ezt a saját életünk tapasztalatai is megerősítik. Hányszor fordul elő, hogy adunk magunkból valakinek, és úgy érezzük, hogy túlárad bennünk az öröm, a boldogság? Miért? Mert ezek azok a pillanatok, amikor közelebb kerülünk Istenhez. Ekkor Ő munkálkodik rajtunk keresztül.

Az Úr kezévé válunk, mialatt Ő fizikailag segít másokon. Isten kezeit adott nekünk, amelyekkel adha-

tunk másoknak, és átöllehetünk másokat. Száját is kaptunk Őtőle, így kedves szavainkkal enyhíthetjük mások fájdalmát. Lábaik is vannak, így mások segítségére siethetünk. A válaink az embertársaink terheinek csökkentésére is használhatók. Isten szívet is adott nekünk, hogy együtt-érezhessünk másokkal. Lélekkel is rendelkezünk, így hagyhatjuk, hogy az Úr lelke munkálkodjon rajtunk keresztül.

Sant Darshan Singh ezt írta:

*Ezen a világon mindenkit
a saját gondjai emésztenek,
egyedül Darshan osztózik
az embertársai fájdalmában.*

Bárcsak mindannyian áldottak lennénk az adakozás, a részvétel, az együttérzés képességével, hogy valóban meg tudjuk tapasztalni Isten szeretetét a földön!

GYERMEK OLDALAK

Sant Kirpal Singh

HATÁROZZUK MEG A CÉLUNKAT!

Miért megyünk templomba vagy valamilyen más szent helyre? Ugye azért, hogy Istenre gondoljunk? De mi értelme a templomban tartózkodásunknak, ha közben kifelé húz a szívünk?

Egy történet szerint két barát közül az egyik focizni akart, a másik egy szent helyre vágyakozott. Önfejlően mentek a maguk útján: az egyik a focipályára, a másik a templomba. És mi történt velük eközben? Amelyik a labdát rúgta, azt gondolta: „A barátom most már bizonyára imádkozik”. A templomban üldögélőnek pedig azon járt az esze: „Mennyire élvezheti a barátom a futballt?”

Csak Isten iránti szeretetünk kedvéért lássuk el fizikai és egyéb feladatainkat! A szívünk egyedül az Egyetlenhez ragaszkodjon! Az emberek felkeresik a szent helyeket és embereket, s közben figyelmük egészen máshol kalandozik. Mire jó ez? Sokkal jobb a futballpályán a templomra gondolni, mint fordítva. A szeretet a szív dolga, és idővel kifejlődik bennünk az odaadás is.

Az állhatatosság, a kitartás az első fontos lépés. Ám helyette általában mit teszünk? Hozzáfogunk valamihez, és ezért félreteszünk más dolgokat. Ha a félrerakott ügyeink mellett ennek az újnak sem szentelünk teljes figyelmet, akkor mindkét irányban csak az időnket vesztegettük. Hogyan fejleszthető a koncentráltóság? Ha valamit elhatároztunk, kizárólag azzal foglalkozzunk! Sajnos, csapongunk, mert még nem döntöttünk a célunkról. Ezért mondom olyan gyakran: „Döntsük el, milyenné akarunk válni!”

Olykor tíz napot is szánunk egy dologra, sőt egy-két hónapot is. Azután egész más irányba fordulunk. A következmény: időt pazaroltunk egynéhány méter mély kutak ásására, melyek egyike sem ad vizet.

Először tehát határozzuk el, mit szeretnénk elérni, utána szenteljük magunkat teljesen és kizárólag annak!

Mentovics Éva

MIÓTA VAN CSILLAG A KARÁCSONYFA CSÚCSÁN?

Réges-régen, egy teliholdas decemberi éjszakán, amikor milliónyi csillogó fény ragyogott az égen, néhány egészen apró csillagocska pajkosan játszadozott az öreg Hold mellett. Remekül érezték magukat.

Huncutkodtak, viháncoltak, csintalankodtak. Közben az egyik kis csillagot valamelyik társa véletlenül alaposan oldalba lökte.

- Bocsánat, nem volt szándékos! – mentegetőzött a kis rosszaság.

- Segítség! Kapjon el valaki! – kiáltotta ijedten a pórul járt csillagocska. De sajnos már senki sem tudott utána nyúlni. Elveszítette az egyensúlyát, és elkezdett lefelé zuhanni, egyenesen a föld felé.

A társai egyre távolabb kerültek tőle. Ő pedig rettenetesen félt, mert ilyesmi még sohasem történt meg vele. Mi lehet annál rosszabb, hogy messze sodródva elveszti a társait? Hosszú ideig csak hullott lefelé, ám egyszercsak valami érdekes dolog történt. Mintha valaki kinyújtotta volna érte a kezét. Egy enyhén szúrós, zöld valami alányúlt, és elkapta. A kis csillagocskának fogalma sem volt róla, hogy mi történt? Éppen egy fenyvesbe pottyant le. Az enyhén szúrós zöld valami pedig egy hatalmasra nőtt fenyőfa volt.

- Nem tudom, hogy ki vagy, de kérlek, segíts nekem, hogy vissza tudjak menni a barátaimhoz! – könyörgött a kis csillagocska, és olyan kedvesen mosolygott, amennyire csak tudott a történetek után.

- Én vagyok az erdő legöregebb fenyőfája – recsegte kedvesen az öreg fenyő. Már nagyon sok mindent megértem. Évtizedek óta csodállak benneteket, hogy télen – nyáron milyen ragyogóan, fényesen tündököltök az égbolton. Szóval sok mindent megéltem már, de ilyen még sohasem történt meg velem, hogy egyikőtök az ölembe pottyant volna. De ha már így esett, nagyon szívesen megpróbálok neked segíteni, hogy visszakerülj az égboltra.

- Előre is nagyon köszönöm neked, kedves fenyő! – hálálkodott a kis csillag.

- Még ne köszönj semmit sem! Megteszek minden tőlem telhetőt, de biztosat nem ígérhetek – mormogta kedvesen a fenyőfa. A középső ágai egyikével megfogta a kis csillagocskát, és jó nagy lendületet vett... A kis csillag szállt, szállt egy ideig felfelé, majd lelassult, ... és visszapottyant a fenyő ágai közé. A vén fenyő még jó néhány kísérletet tett, hogy visszahajítsa csillagocskát az égre, de sajnos nem járt sikerrel.

- Látod, te árva kis csillagocska, nem tudok rajtad segíteni. Annyit azonban megtehetek, hogy felültetek a legmagasabb ágam hegyére. Így egy kicsit közelebb leszel a barátaidhoz.

- Jól van – szólt búslakodva a kis csillagocska – mindenesetre köszönöm, hogy megpróbáltál segíteni.

Az öreg fenyő pedig gyengéden megfogta, és feltette a csúcsára.

A kis csillagocska egy ideig búslakodott, majd lassan beletörődött a sorsába, és elkezdett ugyanolyan fényesen, szikrázóan világítani, mint ott fenn, az égbolton.

Amikor az égből a társai megpillantották, hogy milyen csodálatosan fénylik a kis csillagocska a havas tájon, a hatalmas fenyőfa csúcsán, nyomban irigykedni kezdtek rá.

- Nézzétek csak, milyen jól fest a mi kis barátunk ott, azon a szép, zöld fenyőfán! Mennyivel jobb helye lehet ott neki, mint itt nekünk! Talán még a fénye is sokkal szikrázóbb, mint amilyen korábban volt! Addig-addig csodálták a kis csillagocskát, mígnem elhatározták, hogy ők is leugranak. Azon az éjszakán rengeteg csillag hullott alá az égből, hogy egy-egy szép, zöld fenyőfa csúcsán ragyoghassanak.

Néhány nap múlva favágók érkeztek az erdőbe. Nagyon elcsodálkoztak a látottakon, de egyben örültek is, mert ilyen fenyőfákkal még sohasem találkoztak. Ki is vágták mindegyiket, hogy majd feldíszítve karácsonyfaként pompázhassanak a házakban. Az égbolton tündöklő csillagok pedig ámuldozva figyelték, hogy mi történik a faluszéli fenyvesben?

Elérkezett a karácsony. Minden házban fények gyúltak, és igazi ünnepi hangulat költözött az otthonokba. Az égen ragyogó csillagok kíváncsiskodva tekintettek be az ablakokon. Amit azonban ott láttak, minden várakozásukat felülmúlta. A csillag-barátaik már nemcsak egy egyszerű zöld fenyőfa csúcsát díszítették, hanem egy-egy pompásan, csillogóan feldíszített karácsonyfán tündököltek.

Az emberek körbeállták, csodálták, és énekszóval köszöntötték őket. Az ég csillagai ekkor határozták el, hogy minden karácsony előtt leugranak egy-egy fenyőfára, hogy nekik is részük lehessen ebben a pompában és szeretetteljes fogadtatásban. Azt pedig, hogy kit érjen ez a megtiszteltetés, minden decemberben sorshúzással döntötték el. Azóta díszíti csillag a karácsonyfák csúcsait.